

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce

J. N., narozený dne X,
státní příslušnost: X,
hlášeným pobytem X,

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2024, č. j. OAM-1323/ZA-ZA11- ZA21-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 1. 10. 2024 opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, kterou žalovaný posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Řízení o žádosti žalobce žalovaný zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť podle žalovaného žalobce

neuevdl ani se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by svědčily o jeho pronásledování z důvodů podle § 12 téhož zákona nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

2. Žalobce se nyní žalobou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení uvedeného rozhodnutí žalovaného.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce ve stručné žalobě namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se nijak nevypořádal možností udělit mu humanitární azyl, případně doplňkovou ochranu. Žalovaný též nedostatečně posoudil bezpečnostní situaci v jeho vlasti, přičemž nenabídl podklady, kterými by vyvrátil obavy žalobce z tvrzených hrozeb vyplývajících z jeho bisexuality a odklonu od Islámu. Žalobce proto tvrdí, že se nyní nachází v bezvýchodiskové situaci. Žalobce namítl s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (NSS) čj. 4 Ads 17/2007-66, z něhož rozsáhle citoval, že napadené rozhodnutí nedostalo postupu při hodnocení důkazů; z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž nevyplývají úvahy žalovaného o důvodech obav žalobce, natož komparace s odůvodněním v první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
4. Součástí žaloby byl rovněž návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud nevyhověl usnesením ze dne 21. 1. 2025, čj. 1 Az 4/2025-13, v právní moci dne 22. 1. 2025.
5. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání jeho žádosti.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se žalobními námitkami nesouhlasil. Domnívá se, že žádné ustanovení zákona o azylu neporušil a setrval na svém závěru, že žalobce v opakované žádosti uvedl stejný azylový důvod, jako v jeho první žádosti (odklon od Islámu), přičemž pokud uváděl též svou bisexualitu, tuto žalovaný za tzv. novou skutečnost nepovažoval, neboť žalobce jí dosud nikdy nezmínil, ačkoliv měl k tomu několik příležitostí jak ve správním řízení, tak v navazujících řízeních soudních. Žalovaný rovněž upozornil na časovou souvislost podání opakované žádosti žalobce, kterou podal hned poté, co NSS nevyhověl jeho kasační stížnosti v řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Teprve v této druhé žádosti o mezinárodní ochranu zmiňuje i svou sexuální orientaci jakožto azylově relevantní důvod. Proto dle žalovaného žalobce neunesl břemeno tvrzení, které ho v řízení o žádosti tížilo. Otázka humanitárního azylu se přitom v daném řízení neposuzuje. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „směrnice 2013/32/EU“). Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil a žalobce na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nijak nereagoval.

8. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
9. Soud při posuzování věci vycházel z následujících právní úpravy.
10. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
11. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *[j]e-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
12. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona *[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
13. Podle § 25 písm. i) citovaného zákona *[ř]ízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
14. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
15. Po konfrontaci žalobních námitek s obsahem správního spisu, zejména s obsahem napadeného rozhodnutí, soud uvádí následující.
16. V daném případě žalobce brojí proti rozhodnutí, kterým bylo o jeho žádosti rozhodnuto jako o nepřipustné, a z toho důvodu žalovaný řízení o žádosti zastavil. Tato skutečnost má vliv na rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v těchto případech se soud nemůže zabývat věcným posouzením samotné žádosti o mezinárodní ochranu, ale toliko splněním podmínek pro zastavení řízení. Tento závěr učinil i NSS např. v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, v němž se zabýval otázkou přezkumu rozhodnutí v situaci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a písm. e) tehdy platného znění tohoto ustanovení zákona o azylu, a řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. NSS v citovaném rozsudku uvedl, že „*[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“ Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc.
17. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce podal dne 1. 10. 2024 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V daném případě žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nezabýval udělením humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany žalobci, nedostatečně posoudil bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce a nenabídl podklady vyvracející jeho obavy, a dále z něj nevyplývá, co si žalovaný

myslí o důvodech obav žalobce, natož komparace s odůvodněním první žádosti žalobce, kterou žalovaný považoval za duplicitní.

18. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 1. 10. 2024. Z Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 4. 10. 2024 (č. l. 14–16 správního spisu) vyplynulo, že se jedná o žalobcovu druhou žádost o mezinárodní ochranu. Soud ze správního spisu dále zjistil, že žalobce jako důvody své opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl své náboženství a sexuální orientaci. Žalobce je evangelického náboženského přesvědčení, ve vlasti by nemohl žít dobře jako křesťan. Žalobce je také bisexuál, ví to dlouhé roky, ještě předtím, než se ženil. Ve vlasti to nikdo neví, možná jen někdo tuší.
19. Žalobce při poskytnutí údajů k žádosti dále uvedl, že z vlasti vycestoval v roce 2019 a odjel na X, kde žil v K. do 9. 1. 2023 a měl tam trvalý pobyt, jezdil tam už od roku 2010-2012; následujícího dne odjel vlakem přes Maďarsko do Prahy, kam přijel dne 12. 1. 2023. Cestovní doklad ztratil na X. Žalobce je rozvedený, má dva syny, jeden žije na X (rok narození X), druhý v X (rok narození X). Se syny není v žádném kontaktu. Žalobce dále na výslovný dotaz žalovaného ke své žádosti uvedl, že nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí, ani se o politiku nijak nezajímal, je zdravý, nemá žádné zdravotní problémy, je soběstačný, nikdy nebyl nikde trestně stíhán, o mezinárodní ochranu již v ČR žádal před rokem.
20. Součástí správního spisu je rozhodnutí o předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 21. 6. 2023, čj. OAM-47/ZA-ZA11-VL13-2023 (č.l. 21-26 správního spisu), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné její formě. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 7. 2023. Dále je ve správním spisu založen spisový materiál o zemi původu žalobce, konkrétně
 - ze dne 13. 3. 2024 nazvaný Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv (č.l. 30-31 správního spisu);
 - ze dne 4. 3. 2024 nazvaný Informace MZV ČR – č.j. 103964-6/2024-MZV/LPTP ze dne 1. března 2024, k č.j. MV-200493-5/OAM-2023 – Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, činnost úřadu ombudsmana (č.l. 32-33 správního spisu);
 - ze dne 13. 3. 2024 nazvaný Informace OAMP – Socio-ekonomická situace – Dávky sociální podpory a podpory v nezaměstnanosti, dluhy fyzických osob a proces oddlužení, přístup k základní lékařské péči (č.l. 34-35 správního spisu), a dále
 - ze dne 17. 1. 2024 nazvaný Informace MZV ČR – č.j. 131903-6/2024-MZV/LPTP ze dne 10. ledna 2024 k č.j. MV-8341-26/OAM-2023 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí (čl. 36 správního spisu).
21. Dne 26. 11. 2024 se žalobce seznámil za účasti tlumočníka do jazyka ruského s podklady pro rozhodnutí (viz o tom sepsaný protokol ze dne 26. 11. 2024, č.l. 37 správního spisu). Z obsahu protokolu vyplynulo, že žalobce se k předloženým podkladům dál vyjadřovat nechtěl, ani nenavrhoval jejich doplnění, další nové skutečnosti, které by měl správní orgán zohlednit při posouzení jeho opakované žádosti rovněž již uvést nechtěl. Posléze vydal žalovaný dne 2. 12. 2024 napadené rozhodnutí, kterým řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť opakovaná žádost žalobce je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož o azylu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 12. 2024.

22. Z obsahu napadeného rozhodnutí a z vyjádření žalovaného k žalobě pak vyplynulo, že první žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla podrobena též soudnímu přezkumu, konkrétně žaloba žalobce byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně dne 31. 5. 2024, čj. 22 Az 1/2024-35, a následná kasační stížnost byla odmítnuta usnesením NSS dne 19. 9. 2024, čj. 1 Azs 144/2024-35. Uvedená rozhodnutí soudů nejsou součástí správního spisu, jsou však veřejně dostupná na stránce www.nssoud.cz.
23. Soud s ohledem na zjištěný skutkový stav doložený v předloženém správním spisu dospěl k následujícím právním závěrům.
24. Ustanovení § 10a bylo do zákona o azylu o písm. e) doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností od 21. 12. 2007), a to v souladu se směrnicí Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“); jedná se tedy o důsledek transpozice procedurální směrnice, kterou ČR provedla právě výše uvedeným zákonem s cílem postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Opakované žádosti tak nejdříve podléhají předběžnému posouzení, kdy je posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka ve smyslu evropských předpisů, zejména ve smyslu směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Ze znění citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost ve smyslu shora uvedeném věcně projednat:
1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.
25. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli *jakékoli* nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Smyslem a účelem § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je umožnit správnímu orgánu, aby za splnění zákonem stanovených podmínek nemusel meritorně projednávat opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stanovené podmínky mají garantovat, že správní orgán bude povinen věcně přezkoumat jen ty opakované žádosti, které mají určitou přidanou hodnotu, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předcházející, a na druhé straně rovněž mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, nebo ze dne 27. 3. 2020, čj. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS, bod 17). Opakovaná žádost tudíž neslouží k doplňování předchozí žádosti ani ke zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „*kteřou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“ (viz již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Azs 5/2009-65, shodně viz usnesení NSS ze dne 31. 10. 2024, čj. 4 Azs 180/2024-43 body [14] a [15]).

26. Naopak, pokud žalovaný dospěje k názoru, že opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je nepřijatelná, z odůvodnění takového rozhodnutí musí vyplývat, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS).
27. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 13. 1. 2023 rozhodl rozhodnutím ze dne 21. 6. 2023, čj. OAM-47/ZA-ZA11-VL13-2023, kterým žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Následně poněkud nepřesně zrekapituloval průběh soudního přezkumu rozhodnutí o první žádosti pokud jde o spisové značky rozhodnutí, jehož výsledkem bylo zamítnutí (Krajský soud v Brně), resp. odmítnutí (NSS) opravného prostředku žalobce soudy. Usnesení NSS o odmítnutí kasační stížnosti přitom nabylo právní moci dne 20. 9. 2024. Následně žalovaný zkoumal důvody nové žádosti žalobce, která je předmětem tohoto řízení. Důvod pronásledování žalobce z důvodu konvertování v roce 2013 od islámu k evangelickému křesťanství, posoudil žalovaný jako totožný s důvodem uvedeným v jeho první žádosti, který následně neuznaly ani soudy v soudním přezkumu. Soud proto nerozumí námitce žalobce zpochybňující argumentaci žalovaného o duplicitě důvodů opakované žádosti, když si musí být vědom, pro jaké důvody žádal o mezinárodní ochranu poprvé. Nemůže být tedy sporu o tom, že pokud tento důvod žalobce uvedl jakožto důvod své druhé žádosti o mezinárodní ochranu, jde o duplicitní, neboli stejný důvod tak, jak to vyhodnotil i žalovaný. Takový důvod je ale nepřijatelný a nemůže vést k věcnému či dokonce ke kladnému posouzení nové žádosti, pokud se významně nezměnila situace v zemi původu žadatele. Ve spojení se zjištěním žalovaného ze shromážděných podkladů, které žalobce nijak nepopřel, že v zemi původu se situace ve vztahu ke změně věrovyznání nijak nezměnila, naopak od roku 2016 se spíše rozvolňuje, a tedy nedochází k pronásledování (dokonce ani společenskému pronásledování) takových osob, je proto tato námitka lichá.
28. Nově uvedenou skutečnost týkající se bisexuality žalobce žalovaný neshledal za novou ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce o této skutečnosti věděl již roky ještě před příjezdem do ČR, tudíž i v době podání své první žádosti, přesto ji dříve neuváděl, a to ani v průběhu soudních řízení o první žádosti tak, aby mohla být posouzena v rámci jeho prvního řízení o mezinárodní ochraně. K tomu žalovaný upozornil též na časový kontext, v němž žalobce svou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal (1. 10. 2024), neboť takto učinil necelý měsíc (přesněji řečeno 11 dnů) poté, co bylo ukončeno řízení o podané kasační stížnosti (právní moc 20. 9. 2024) ve věci jeho první žádosti. Žalovaný správně dodal, že žadatele o mezinárodní ochranu tíží břemeno tvrzení a je především na něm, aby v rámci správního řízení věrohodně uváděl relevantní skutečnosti, to však žalobce neučinil. Protože tedy toto žalobcovo tvrzení nesplňovalo podmínku tzv. nové skutečnosti, žalovaný se tímto tvrzením jako novou skutečností již dále nezabýval. Závěrem žalovaný též uvedl, že z veřejně dostupných informací nedošlo v zemi původu žalobce od doby posouzení jeho první žádosti k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu a která by současně naznačovala hrozbu pronásledování nebo vážné újmy. Taková indicie nevyplynula ani ze shromážděných

podkladů. Z těchto důvodů žalovaný opakovanou žádost žalobce věcně neposuzoval a řízení ukončil bez meritorního zkoumání tvrzených důvodů.

29. Soud se s těmito závěry zcela ztotožnil. Z takto uvedených závěrů zcela jasně a přezkoumatelně vyplývá, jaké skutečnosti správní orgán vzal při posuzování žádosti žalobce v úvahu, jak o nich přemýšlel a jaké závěry z nich dovodil, přičemž ve správním spisu je založen dostatečný podkladový materiál, z něhož lze takové závěry učinit. Soud znovu upozorňuje, že řízení o opakované žádosti vyústilo v zastavení řízení, proto soud v tomto řízení zkoumal, zda byly dodrženy zákonné podmínky pro *tento* postup a tedy, zda jsou přezkoumatelné právě tyto úvahy a závěry.
30. Nepřezkoumatelným je především takové rozhodnutí správního orgánu, z něhož nelze seznat důvody rozhodnutí, tj. zejména z čeho správní orgán vycházel, jak o věci uvažoval, a jaké závěry ze zjištěného skutkového a právního stavu dovodil, tj. když „*z něj není patrný vztah mezi provedenými důkazy a předmětným skutkovým závěrem. Nejde přitom o pouhý formální nedostatek, ve kterém by případný [kasační] zásah měl jen akademický význam ve svých důsledcích vedoucí jen ke zbytečnému prodlužování soudního řízení.*“ (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 1836/13, ze dne 27. 2. 2014).
31. Konvertování žalobce od islámu ke křesťanství žalobce uváděl nepochybně již v první žádosti o mezinárodní ochranu jako jediný důvod, k čemuž mu žalovaný i soudy jasně vzkázaly, že za samotné konvertování mu v zemi původu nebezpečí ve smyslu zákona o azylu nehrozí. Žalovaný proto ve vztahu k tomuto opakovanému důvodu mohl pouze zkoumat, zda se situace v zemi změnila v neprospěch žalobce. Ze shromážděných podkladů ovšem žádná taková indicie nevyplývala a ani žalobce nic v tomto duchu nedoložil a shromážděné podklady ve správním řízení nezpochybnil. Žalovaný pak mohl již jen tuto skutečnost ve svém rozhodnutí konstatovat.
32. Sexuální orientace, konkrétně bisexualita žalobce vyplynula až v průběhu řízení o opakované žádosti ve srovnání s důvody v předchozí žádosti, jako nové tvrzení, proto bylo povinností žalovaného nejdříve zkoumat, zda toto tvrzení splňuje podmínku novosti ve smyslu zákona o azylu. S ohledem na závěry soudu v bodě 25. výše je však zřejmé, že toto tvrzení uvedené podmínky nesplňuje, protože žalobce jej mohl (a měl) uvádět již v rámci své první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce tak neučinil, ze spisu ani z jeho tvrzení pak nevyplývalo, že by mu v tom cokoliv bránilo. Nelze odhlédnout ani od časového kontextu, na který upozornil žalovaný, že žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu s tímto „novým důvodem“ v momentě, kdy už znal definitivní výsledek soudního přezkumu zamítavého rozhodnutí žalovaného o první žalobcoví žádosti o mezinárodní ochranu. Dáno do těchto souvislostí se pak opakovaná žádost žalobce jeví opravdu spíše jako účelová, s cílem co nejvíce oddálit nevyhnutný okamžik, kdy bude muset žalobce opustit území ČR.
33. Pokud žalovaný dospěl k závěru o nepřípustnosti žádosti, zákon o azylu mu již výslovně neumožňuje posuzovat žádost z hlediska splnění důvodů pro udělení některé z forem azylu, a tedy i humanitárního azylu, či doplňkové ochrany (viz § 10a odst. 2 citovaného zákona).
34. Soud tedy konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se soud zcela ztotožnil, splňuje požadavky na přezkoumatelný obsah rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 zákona o azylu, které blíže specifikovala judikatura správních soudů (viz výše bod 26.). Žalovaný nebyl dle názoru soudu povinen otrocky vyjmenovávat všechny skutečnosti, které zjistil z podkladových materiálů nebo které znal z předchozího řízení, pokud si vyhodnotil a přezkoumatelným způsobem písemně vyjádřil, že v pořadí druhá žádost žalobce

o mezinárodní ochranu jednoduše nesplňuje podmínky pro věcný přezkum. Informace o zemi původu relevantní z hlediska uplatněných důvodů žádosti z řízení o opakované žádosti byly navíc oproti řízení o první žádosti aktualizované a ve větším rozsahu. V obou případech pak žalovaný vytvořil žalobci dostatečný prostor tvrdit a prokazovat něco jiného, čehož však žalobce nevyužil. Je to tedy žalobce, nikoliv žalovaný, kdo nenabídl relevantní podklady potvrzující jeho obavy, k čemuž je nutno dodat, že žalobce se sám svým procesním postupem vzdal možnosti věcného projednání důvodů, pro které žádosti o mezinárodní ochranu podával. Důležité dle názoru soudu tedy je, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, ze kterých podkladů žalovaný vycházel (strana 2, první a šestý odstavec), jaké závěry a na základě kterých ustanovení zákona z nich dovodil (strana 3, druhý odstavec).

35. S ohledem na takto zjištěný skutkový stav a průběh řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tedy žalovaný dle názoru soudu správně dovodil závěr o nepřipustnosti opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

V. Závěr a náklady řízení

36. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jeho postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 20. února 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně